

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ערר (י-ם) 1246-19

בית הדין לעררים בירושלים
בפני כב' הדיין מיכאל זילברשמיד

העררים:

1. אלחארוף, מס'
2. נופל, מס'
3. אלחארוף, מס'
4. המוקד להגנת הפרט, מס'
ע"י ב"כ עו"ד תמיר בלנק

נ ג ד

המשיב: **משרד הפנים - רשות האוכלוסין וההגירה**
ע"י הלשכה המשפטית

פסק דין

1. עניינו של הערר שבפני בהחלטת המשיב לדחות את בקשת העוררת 2 (להלן: "העוררת") לאיחוד משפחות עם העורר 1 (להלן: "העורר") בשל מניעה ביטחונית.

רקע:

2. העורר, יליד אלג'יריה, 1987. העוררת הינה תושבת קבע ילידת 1992. העוררים נישאו זה לזו ביום 16.1.2016 ולהם בת משותפת הרשומה כתושבת קבע (העוררת 3). מכתב התשובה עולה כי אביו של העורר שב לישראל משהות בחו"ל בשנת 1999 כאשר אשתו וילדיו, ביניהם העורר, נכנסו לאזור ביום 6.10.1999 והאריכו את רישיון הביקור אשר ניתן להם עד ליום 5.5.2000. ביום 11.12.2005 פנה אביו של העורר למשיב בבקשה לאיחוד משפחות עבור אשתו וילדיו, כאשר במועד פנייה זו היה העורר בגיר. ביום 26.4.2006 נקבע לאב העורר מועד להגשת בקשת אחמ"ש עבור אשתו וארבעת ילדיו הקטינים. אשר לעורר, נקבע ע"י המשיב כי ככל ותוגש בקשה עבורו היא תסורב לאור גילו בהתאם לנהלים. ביום 12.9.2006 הגיש אב העורר בקשה בה לא נכלל העורר. ביום 2.6.2009 עתר האב לבית המשפט המחוזי בירושלים כנגד החלטת המשיב שלא ליתן מעמד לעורר (עת"מ 1402/09). עתירה זו נדחתה על הסף ביום 23.11.2009 בשל אי מיצוי הליכים. ביום 11.4.2010 התקבלה אצל המשיב פניה להגשת בקשה לקבלת מעמד עבור העורר מטעמים הומניטריים. בקשה זו, אשר הוגשה ביום 5.9.2010 נדחתה ביום 22.8.2011. ערר פנימי אשר הוגש

מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

כנגד החלטה זו נדחה ביום 17.11.2011. העורר פנה בשתי השגות (1/12) ו (131/12) במסגרתן זומן העורר לריאיון אצל המשיב בו ביקש להישאר בישראל לצד משפחתו. ביום 11.6.2014 הוגש לבית הדין לעררים ערר בגין אי מתן מענה לבקשת העורר לקבלת מעמד (ערר 14-1094). ביום 20.7.2014 נדון עניינו של העורר בפני הוועדה הבינמשרדית אשר החליטה ליתן לעורר רישיון שהייה בישראל מסוג B/1 לשנתיים. ביום 7.10.2015 הגיש העורר בקשה להאריך את רישיון שהייה, אך ביום 6.12.15 נמסר לו כי המשיב שוקל לסרב לבקשתו לקבלת מעמד מטעמים הומניטריים בשל מניעה ביטחונית. ביום 24.5.2016 החליט המשיב לסרב לבקשת העורר. כנגד החלטה זו של המשיב הגיש העורר ערר מנהלי (ערר 16-2376). ביום 23.5.2017 התקיים דיון בערר במסגרתו נמסר כי העורר התחנן ועל כן, לבקשתו, הוסב הטיפול בבקשתו מהמישור ההומניטרי למישור של בקשה לאיחוד משפחות, תחת התחייבות המשיב כי לא יפעל להרחקת העורר עד להכרעה בבקשה. ביום 11.12.2017 הגישה העוררת בקשת אחמ"ש עבור העורר (בקשה 678/17), וביום 1.8.2018 הועברה עמדת גורמי הביטחון לפיה ישנה התנגדות ביטחונית לאישור הבקשה, מאחר והעורר פעיל חמאס אשר מעורב בפעילות בלתי חוקית. ביום 23.12.2018 סורבה בקשת העוררים והעורר נדרש לצאת את ישראל תוך 14 יום. ביום 22.1.2019 נעצר העורר על ידי המשטרה והועבר לידי גורמי האכיפה אצל המשיב, וזאת לצורך עריכת שימוע בפני ממונה ביקורת הגבולות, אשר בסיומו הוצאו כנגד העורר צווי הרחקה ומשמורת. עוד באותו היום הגיש העורר ערר כנגד החלטת המשיב לסרב את בקשתו לאיחוד משפחות בשל מניעה ביטחונית (ערר 19-1246). ביום 23.1.2019 ניתן צו ארעי המונע את הרחקת העורר מישראל וביום 24.1.2019 אישר בית הדין לביקורת משמורת את צו המשמורת בעניינו של העורר.

3. במסגרת הדיון בערר אשר נערך ביום 29.1.2019 טען העורר כנגד החלטת המשיב לדחות את בקשת האחמ"ש תוך הפניית ביה"ד לכך כי טיעונו לא הובאו בפני המשיב טרם קבלת החלטה בעניינו. במסגרת דיון זה הוצג החומר הביטחוני בפני ביה"ד במעמד צד אחד. ביה"ד הורה כי טיעונו של העורר יובאו בפני גורמי הביטחון לצורך קבלת החלטה חדשה כאשר עד למתן החלטה אחרת בעניינו, לא יורחק העורר מהארץ. עוד הורה בית הדין כי עד החלטה אחרת יותר העורר במשמורת. ביום 31.1.2019 מסר המשיב הודעת עדכון בה נמסר כי לא מצא לשנות מהחלטתו לסרב את בקשת העוררים לאיחוד משפחות מטעמים ביטחוניים.

4. ביום 5.2.2019 הוגש ערר מתוקן אשר דיון בו התקיים במעמד הצדדים ביום 19.2.2019.

טענות הצדדים:

5. העוררים טוענים כי החלטת המשיב לדחות את הבקשה לאיחוד משפחות אינה סבירה בנסיבות העניין באשר היא פוגעת פגיעה בלתי מידתית בזכותם לחיי משפחה. העוררים מלינים על התנהלות המשיב אשר זמן קצר לאחר הגשת הערר בחר לעצור את העורר בביתו בגין שהייה בלתי חוקית, וזאת בטרם חלפו 30 הימים העומדים לרשות העורר לשם הגשת ערר, ובטרם נערך בירור מקיף באשר למצבו העובדתי והמשפטי של העורר אל מול הרשות. בהקשר זה מופנה ביה"ד לנסיבותיו האישיות של העורר, כמי שגדל בישראל מילדות, שכל משפחתו חיה בישראל, וכמי שמצוי בהליכים אל מול המשיב תקופה ארוכה ביותר, ללא כל מעמד. העורר מפנה לכך כי אינו אזרח ירדני (בעל דרכון ירדני זמני) באופן אשר אינו מאפשר את הרחקתו מישראל לירדן ובשום מקרה אינו מאפשר את מעבר משפחתו לירדן. אשר למניעה הביטחונית הקיימת

מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

בעניינו, מדגיש העורר כי אינו חבר בתנועת החמאס וכי מעולם לא פעל כנגד ישראל. העורר מוסיף בהקשר זה כי הטעם היחיד אותו הוא יכול להעלות כסיבה להאשמות נעוץ בעבודתו כצלם עיתונות – עבודה אשר מתקפה נכח העורר באירועים חדשותיים שונים, אשר לרוב נחשבים בעלי אופי פוליטי רגיש. לטענת העורר, יכול וצולם באירועים אלו או שנמסר לגביו כי נצפה משתתף באירועים אך נוכחותו, מודגש, נבעה אך ורק מרצונו להשיג צילומים ולא כפועל יוצא מתמיכה בתוכן האירועים. בהקשר זה טוען העורר כי חופש העיתונות, חופש הביטוי, וחופש העיסוק הינם ערכים אשר מימושם הינו חלק מהזכות לכבוד האדם.

6. העורר מפנה לחסמים אשר הביאו לאי הסדרת מעמדו בילדותו כבן של הורים תושבי קבע, כאשר הבקשה להסדרת מעמדו הוגשה בהיותו בגיר רק בשל חסמים בירוקרטיים כאלה ואחרים אשר מנעו ממנו קבלת מעמד. העורר שב ומדגיש כי השיקול הביטחוני אינו השיקול הבלעדי, וכי על המשיב מוטלת החובה לאזן את שיקולי הביטחון אל מול השלכות הפגיעה בזכות לחיי משפחה באם תסורב הבקשה לאיחוד משפחות. באשר כך מדגיש העורר, כי עסקינן בראיות מנהליות ולא בהרשעות ביטחוניות. העורר מפנה גם לשיהוי הניכר במתן החלטה בעניינו, כאשר הטענות כנגדו נודעו לו ולגורמים הרלוונטיים, כך נטען, כבר בשנת 2015 באופן המעיד על היעדר מסוכנות. העורר הפנה לפסיקה ענפה בה ניתן מעמד במקרים חמורים אף יותר.

7. העורר מפנה לנזק הרב אשר יגרם לבתו הקטינה, תושבת המדינה, באם תסורב בקשתו. העורר שב ומדגיש כי עקרון טובת הילד הינו עקרון יסודי לשיטת המשפט הישראלי המעוגן היטב בפסיקת בתי המשפט. לסיום, שב העורר ומפנה לכך כי הינו נטול כל מעמד הגם והוא מתגורר בישראל מרבית שנותיו. כל זיקותיו של העורר, טוען העורר, הינן לישראל בה גדל והתחנך. העורר הקים משפחה עם תושבת ישראל והוא אף אב לתושבת ישראל. בהיותו חסר מעמד, חי העורר שנים רבות, כך נטען, כאדם נרדף החשוף למעצרים ולגירוש. סירוב לבקשתו למתן מעמד, וגירושו מישראל, מדגיש העורר יביא לזעזוע עמוק בעולמו ויסב לו נזק בלתי הפיך. אשר על כן, מתבקש בית הדין לאשר את בקשת העוררת לאיחוד משפחות עם העורר ובהתאם להורות על ביטול צווי ההרחקה והמשמורת.

8. עמדת המשיב כי דין העורר להידחות בהעדר עילה נוכח המידע הביטחוני המצוי בידי גורמי הביטחון אודות העורר וכן אל נוכח סמכותו הרחבה של שר הפנים בכל הנוגע למתן מעמד בישראל מקום בו הוא סבור כי הענקת רישיון ישיבה טומנת בחובה סיכון פוטנציאלי לביטחון המדינה והציבור. המשיב שב ומפנה לכך כי בעניינו של העורר קיים מידע עדכני המבסס מסוכנות באופן המצדיק את דחיית הבקשה לאיחוד משפחות. עוד מפנה המשיב לכך כי ביום 22.8.18 נשלחה לעורר הודעה על כך כי המשיב שוקל לסרב את בקשתו בשל מניעה ביטחונית וכי באפשרותו למסור את תגובתו בתוך 30 יום. לטענת המשיב, טיעוני העורר לא התקבלו ועל כן ביום 23.12.2018 סורבה בקשתו והוא נדרש לצאת את ישראל תוך 14 יום. משבחר העורר להמשיך ולשהות בישראל חרף דרישת המשיב, בדין בוצע המעצר ובדין הוצאו כנגדו צווים. אשר לטענת העורר כי אינו בן הרחקה מדגיש המשיב, כי מבירור אל מול משרד החוץ עולה כי העורר מחזיק בדרכון המאפשר את הרחקתו. אשר על כן, מתבקש בית הדין להורות על דחיית העורר.

מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

9. לאחר ששמעתי את הצדדים ועיינתי בחומר החסוי הגעתי לכלל מסקנה כי לא קמה עילה להתערב בהחלטת המשיב הדוחה את בקשת העוררים לאיחוד משפחות. כאמור, ניתן לשר הפנים שיקול דעת רחב בעת שקילת בקשתו של אדם לקבל מעמד בישראל. הדברים נכונים וברורים עוד יותר שעה ששר הפנים סבור כי ממבקש המעמד נשקפת סכנה לשלום המדינה ולשלום הציבור (ראו בעניין זה בג"צ 257/03 **סועאד הפנים ואח' נ' משרד הפנים** תק-עליון 2003 (3), 2537, וראו בג"צ 2208/02 **מאהה סלמה ו- 3 אח' נ' שר הפנים** תק-עליון 2003 (3) עמ' 704).
10. ברי כי שיקול הדעת של שר הפנים אינו בלתי מוגבל ונתון הוא לביקורתו ולפיקוחו של ביה"ד. בעת בחינת החלטתו של המשיב ייתן ביה"ד את דעתו לשאלה אם המשיב שקל עובר למתן ההחלטה את השיקולים השונים העומדים מכאן ומכאן, והאם זכויותיו של מבקש המעמד, ומשפחתו במקרה הנדון, נשקלו היטב והובאו בחשבון. טענתם של גורמי הביטחון כי נשקפת סכנה לציבור כתוצאה מאישור בקשתו של אדם למעמד, אינה מייטרת בחינה דקדקנית ופרטנית של התשתית העובדתית עליה נסמכת הטענה, קל וחומר אין היא מייטרת את הצורך לשקול את הסיכון הנשקף לציבור אל מול זכויותיו של העורר.
11. בפתח כתב התשובה מפרט המשיב כי ברשות גורמי הביטחון מידע לפיו העורר הינו "**פעיל חמאס המעורב בפעילות בלתי חוקית המצוי בקשרים פעילים בהתאחדות בלתי מותרת**".
12. סעיף 3 לחוק הוראת השעה קובע: "**לא יינתן היתר לשהייה בישראל או רישיון לישיבה בישראל לתושב אזור, ... אם קבע שר הפנים ... בהתאם לחוות דעת מאת גורמי הביטחון המוסמכים, כי תושב האזור או בן משפחתו עלולים להוות סיכון ביטחוני למדינת ישראל...**".
13. כאמור לעיל, החלטות שר הפנים בבקשה לאיחוד משפחות מתבססות על בדיקה פרטנית של המבקשים ושל בני משפחותיהם. הבדיקה האינדיבידואלית נועדה לאתר סכנה פוטנציאלית הצפויה מפלוני, כדי להסיר עד כמה שניתן סיכונים פוטנציאליים לביטחון המדינה ושלום הציבור. כאשר עסקינן בהחלטה על בסיס בדיקות אינדיבידואליות, שאלת המידתיות של החלטת שר הפנים מותנית בנסיבותיה הספציפיות של כל בקשה, ובכלל זה, בעדכניות המידע.
14. בהלכת דקה נפסק כי: "**על-פי ניסוח החוק ולאור תכליותיו, ונוכח עקרונות חוקתיים המכוונים את דרך יישומו, מבקש היתר לראשונה שחלה עליו הוראת המעבר השניה שבסעיף 2(4) כפוף במישרין להוראות סעיף 3 לחוק בדבר המניעה הביטחונית. אם קבע שר הפנים כי מבקש כזה, תושב האזור, או בן משפחתו, עלולים להוות סיכון ביטחוני למדינת ישראל, כי אז על-פי הוראה זו "לא יינתן" לו היתר לשהייה זמנית בישראל. השימוש בסמכות זו כרוך בשיקול דעת, אך באיזון השיקולים ניתן משקל רב במיוחד להיבט הביטחוני.**" וכן "אל מול המניעה הביטחונית הישירה או העקיפה, על הרשות להעריך במקרה הקונקרטי את משקלה של

מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

הפגיעה בזכות המשפחה, בשים לב למלוא הנתונים הרלבנטיים לענין. ככל שהפגיעה בזכות המשפחה מתעצמת, כך נדרש כי משקל הסיכון הנשקף ממבקש ההיתר, בין סיכון ישיר, ובין סיכון עקיף, יהיה רב יותר."

15. המשיב הביע רצונו להציג את המידע המודיעיני החסוי עליו הוא מתבסס במעמד צד אחד. ב"כ העוררים נתנה הסכמתה לכך, ובדיון שהתקיים בפני ביום 19.2.2019 עיינתי בחומר החסוי (סומן על ידי חס/1) ושמעתי את נציגי שירות הביטחון במעמד צד אחד. נציגי שירות הביטחון פרטו את עמדתם והציגו בפניי את החומר החסוי שעמד ביסוד התנגדותם לאשר את בקשת העוררים (לרבות במתן תשובות לשאלות מטעם העורר אשר נמסרו לו בדיון (עמ' 3-4 לפרוטוקול)).

16. לאחר שעיינתי בחומר החסוי ונתתי דעתי לטענות ב"כ העוררים, שוכנעתי כי החומר שהוצג בפניי (ראה ידיעות 11-15), מבסס כראוי את החלטת המשיב בדבר קיומה של מניעה ביטחונית לאישור הבקשה גם אם זו התקבלה בשיהוי כתוצאה של פגם במועד קבלת טיעונו של העורר (איני קובע כי כך הדבר). בבחינת למעלה מן הצורך יוער, כי אין בהחלטת בית המשפט מיום 17.11.17 בתיק מ"י 39801-11-17 (ע/1) כדי להשליך על עניין מסוכנותו של העורר כעת.

17. אכן, העובדה כי בפני העוררים לא נפרש המידע המצוי בידי שירות הביטחון מקשה על יכולתם להגיב או להפריך את המידע, אולם, טיבו של המידע המודיעיני החסוי שהוצג בפני, מעלה כי יש לתת בעניין זה עדיפות לאינטרס הביטחוני המחייב כי מידע מסוג זה לא יוצג ולא ייחשף בנוכחות העוררים. במקרה כזה, כאשר נמנעת מהעורר האפשרות להתמודד עם חומר הראיות הקיים נגדו, הדבר מחייב כמובן נקיטת משנה זהירות בבחינת החומר, וכי בית הדין יהיה לעורר לפה, וכך נעשה במקרה זה.

18. באיזון הנדרש בין החשש לפגיעה בביטחון הציבור לבין זכות העוררים למימוש חיי משפחה, נחה דעתי כי החלטת המשיב בדבר מניעה ביטחונית ביחס לעורר נשענת על ראיות מנהליות מוצקות לחשש בטחוני הנשקף מצד העורר. בהתחשב בכך שלעורר לא ניתן בשום שלב מעמד מכח הליך של איחוד המשפחות, והחלטת המשיב אינה גודעת באבו את ההליך המדורג ואינה שוללת רישיון ישיבה שניתן בעבר, הרי שנקודת האיזון בין האינטרסים הסותרים שנמנו לעיל, מעניקה משקל קטן יותר לפגיעה בזכות לחיי משפחה. הלכת דקה, מאבחנת היטב בין מי שכבר אושרה בקשתו, לבין מי שאין בידו כל אשרה או היתר שהייה והוא מבקש לו מעמד חדש. כאמור על ידי כב' השופטת א. פרוקצ'יה בהלכת דקה: **"הציפייה הקונקרטיית למימוש הזכות למשפחה במקום שניתן היתר איחוד משפחות בעבר ומבקשים את חידושו אינה דומה בעוצמתה לציפייה להיתר במקום שטרם ניתן היתר כזה בעבר."**

19. ב"כ העוררים המלומדת מיקדה את טיעוניה בשני מישורים נוספים - הן כנגד צו ההרחקה והן נגד צו המשמורת. אשר לצו ההרחקה נטען, כי מעמדו של העורר במדינת ירדן כמחזיק דרכון ירדני זמני אינו מאפשר את הרחקתו בפועל, באופן המצדיק את שחרורו כבר בשלב זה. אין בידי לקבל טענה זו. מקובלת

מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

עלי עמדת המשיב כפי שהובאה בפניי בכתב התשובה ובדיון, לפיה לעת הזו, ומבירור אשר נערך אל מול משרד החוץ, העורר הינו בן הרחקה. ברי, כי ככל ולא יורחק העורר מטעמים אשר אינם תלויים בו, יכול ותקום לו בבוא העת עילת שחרור בהתאם להוראות הדין (ר' סעיף 13 לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952).

20. טענתו השנייה של העורר הינה כי היה על המשיב להשהות את מועד המעצר כך שיחפוף למועד אשר עד אליו רשאי היה הוא להגיש ערר מנהלי כנגד החלטת הדחייה (30 יום) אינה מבוססת בדין ודינה להידחות, שכן אין מחלוקת כי בעת מעצרו, שהה העורר בישראל בניגוד לחוק. משכך, בדין הורה המשיב על מעצר העורר, ואין לקבוע כי נפל פגם מנהלי או אחר בהתנהלות הרשות בעניינו של העורר. (השווה: בר"מ Emeric 2017/12 נ' משרד הפנים, 8.3.12, נבו; עמ"נ (מר') 20929-09-14 משרד הפנים נ' אולומפיאן, 15.9.14, טרם פורסם; עת"מ (ת"א) 2086-01-14 קונה נ' משרד הפנים, 30.1.14, טרם פורסם: "לפי שיטת העותרים, כל מבקש מקלט שבקשתו נדחית לא ניתן יהיה לפעול להרחקתו מן הארץ או לקצוב את הזמן ליציאתו מהארץ לתקופה הפחותה מ-45 יום ואין מקום לקביעה גורפת שכזו המגבילה את שיקול הדעת הפרטני של הרשות..."). למותר לציין שהעורר רשאי לנצל את מלוא הזמן העומד לרשותו לצורך הגשת ערר על פי הדין (הגם והדבר אינו רלוונטי לענייננו), ובלבד שהעורר ייצא את ישראל במועד שנקבע, כאשר ככל שיתקבל הערעור, לא תהיה כמובן כל מניעה לשובו של העורר לישראל.

21. סוף דבר, הערר נדחה בזאת.

22. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי בירושלים, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ט אדר א תשע"ט, 24/02/2019 בהעדר הצדדים.

מיכאל זילברשמיד, דיין
בית הדין לעררים